

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 20 kwietnia 2011 r.

Sąd Okręgowy w Łodzi, I Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący: p.o. SSO Karol Ike – Duninowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Barbara Walczak - Koperkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 6 kwietnia 2011 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa E.G. i B.G.

przeciwko (...)Bank S.A. w W.

o ustalenie nieważności umowy, ustalenie wysokości zobowiązania,
zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli i o zapłatę

- 1. ustala, że zawarta przez E. G. i B. G. oraz (...) Bank S.A. w K. umowa kredytu hipotecznego nr (...) z dnia 16 lipca 2008 r. jest nieważna;***
 - 2. znosi wzajemnie między stronami koszty zastępstwa procesowego;***
 - 3. oddala powództwo w pozostałej części;***
 - 4. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Ł. od E.G. i B. G. solidarnie oraz od (...) Bank S.A. w W.***
- a) kwoty po 4.684 (cztery tysiące sześćset osiemdziesiąt cztery) złotych tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu,***

b) kwoty po 915 (dziewięćset piętnaście) złotych tytułem wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatków na opinię biegłego.

Sygn. akt I C 355/09

UZASADNIENIE

E.G. i B.G. w pozwie z dnia 10 kwietnia 2009 r., skierowanym przeciwko (...) Bank S.A., wnieśli o uznanie umowy kredytowej z dnia 16 lipca 2008 r. za bezskuteczną w stosunku do powodów (stwierdzenie nieważności tej umowy), ustalenie wysokości zobowiązania powodów wobec pozwanego na kwotę 43.029 zł, zobowiązanie pozwanego do przyjęcia tej kwoty oraz do wyrażenia zgody na wykreślenie hipotek wynikających z umowy kredytowej, a nadto o zasądzenie od pozwanego kwoty 84.320 zł tytułem odszkodowania oraz kwoty 60.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

W uzasadnieniu pozwu powodowie podnieśli, że zostali podstępnie wprowadzeni w błąd przez pozwanego, bowiem otrzymali oni niezrealizowane zapewnienia (obietnice), że pozwany wyrazi zgodę na wykreślenie hipoteki z mieszkania nr (...) w budynku przy ul. (...) w S. za spłatę kwoty 100.000 zł, bez konieczności przenoszenia hipoteki na mieszkanie nr (...) w tym budynku, a także zostali wprowadzeni w błąd przez znaczące zaniżenie całkowitego kosztu kredytu oraz rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania kredytu, a gdyby powodowie nie działali pod wpływem błędu i oceniali sprawę rozsądnie, to nie złożyliby oświadczeń woli w zakresie zaciągnięcia kredytu. Kwotę odszkodowania stanowią natomiast koszty związane z zawartymi przez powodów umowami przedwstępny zakupu mieszkań nr (...) i (...), a powstałe na skutek niedościa do skutku umów przyrzeczonych z winy pozwanego, który nie wyraził zgody na zmianę zabezpieczenia na nieruchomościach lokalowych na warunkach proponowanych przez powodów oraz związane z wydatkami na prywatną ekspertyzę wykazującą zaniżenie całkowitego kosztu kredytu i rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania. Co do zadośćuczynienia stanowi ono naprawienie krzywdy za doznane straty moralne i naruszenie dóbr osobistych względem sąsiadów powodów i wspólnoty mieszkaniowej.

(pozew k. 2-27)

Pozwany Bank nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, podnosząc że zawiedzionych oczekiwań powodów co do zmiany zabezpieczenia kredytu nie

można zakwalifikować jako wady oświadczenia woli, a pozwany nigdy nie zapewnił powodów o zmianie zabezpieczenia na ich warunkach, co do zaniżenia całkowitego kosztu kredytu i rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania zanegował, aby zostały one w umowie kredytu zaniżone.

W zakresie roszczeń o ustalenie i zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli podniósł, że nie ma podstaw prawnych do tych żądań.

Co do odszkodowania podniósł, że powodowie sami sobie wyrządzili przez dokonanie niepomysłnych transakcji, natomiast co do zadośćuczynienia podniósł, że przepis art. 445 i nast. k.c. nie dają podstaw do takiego roszczenia.

(odpowieź na pozew k. 199-219)

Na rozprawie w dniu 4 września 2009 r. powodowie sprecyzowali żądanie pozwu, wnosząc o stwierdzenie nieważności umowy kredytu i wyjaśniając, że żądanie ustalenia i zobowiązania pozwanego do złożenia oświadczeń woli stanowią „konsekwencję” stwierdzenia nieważności umowy.

(protokół rozprawy k. 283-284)

Na rozprawie w dniu 30 października 2009 r. powodowie „ograniczyli” żądanie odszkodowania o kwotę 22.000 zł, to jest do kwoty 62.320 zł, bowiem w pozwie żądali 84.320 zł.

(protokół rozprawy k. 363)

W piśmie procesowym z dnia 6 kwietnia 2011 r. powodowie po raz kolejny zmienili żądanie w zakresie odszkodowania, wnosząc z tego tytułu o zasądzenie łącznie 28.573 zł, przy czym rozszerzyli w tym piśmie żądanie z tytułu kosztów prywatnych ekspertyz do kwoty 12.000 zł, powołując się na „rachunki”. Wyjaśnili jednocześnie, że żądane zadośćuczynienie obejmuje również utracone korzyści.

(pismo procesowe k. 702-703)

Pozwany przed zamknięciem rozprawy podtrzymał stanowisko zajęte w odpowiedzi na pozew.

(protokół rozprawy k. 710)

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Powodowie, właściciele nieruchomości lokalowej nr (...) w budynku przy ul. (...) w S., położonej na parterze budynku, postanowili sprzedać swoje mieszkanie oraz kupić dwa inne mieszkania w tym samym budynku na wyższej kondygnacji – lokale nr (...) i (...)

(niesporne)

W dniu 16 lipca 2008 r. powodowie zawarli z pozwanym, działającym wówczas pod firmą (...)Bank S.A.(...) umowę kredytu hipotecznego nr (...) indeksowanego do CHF (franka szwajcarskiego), zgodnie z którą pozwany udzielił powodom kredytu w kwocie 468.667 zł między innymi na pokrycie

części ceny lokalu mieszkalnego nr (...), kosztów remontu tego lokalu oraz na pokrycie zobowiązań powodów z innych tytułów.

Całkowity koszt kredytu na dzień zawarcia umowy pozwany określił na 644.402,10 zł, zaś rzeczywistą roczną stopę oprocentowania na 5,26%.

Jako zabezpieczenie spłaty kredytu strony ustaliły między innymi hipotekę kaucyjną łączną na nieruchomościach lokalowych nr (...) i (...) do łącznej kwoty stanowiącej 170% kwoty udzielonego kredytu.

Zgodnie z § 21 ust. 6 umowy kredytu, powodowie zobowiązali się dokonać spłaty całego zadłużenia w przypadku zbycia nieruchomości stanowiącej przedmiot zabezpieczenia hipotecznego – jednorazowo, nie później niż w najbliższym dniu roboczym po dniu zbycia nieruchomości, przy czym strony zastrzegły możliwość zmiany tego postanowienia umownego.

(niesporne, kopia umowy kredytu k. 60-66)

W dniu 21 lipca 2008 r. powodowie nabyli lokal mieszkalny nr (...), na kupno którego zaciągnęli kredyt.

(niesporne, kopia aktu notarialnego k. 32-32)

W celu zrealizowania swoich planów kupna drugiego mieszkania na tym samym piętrze (lokalu nr (...)), powodowie w piśmie z dnia 19 sierpnia 2008 r., które wpłynęło do pozwanego w dniu 22 sierpnia 2008 r., zwrócili się z pytaniem, jaką kwotę kredytu musieliby spłacić, aby uzyskać zgodę pozwanego na wykreślenie hipoteki ustanowionej na nieruchomości lokalowej nr (...), podnosząc że zależy im na jak najniższej kwocie do spłaty.

(kopia wniosku z prezentatą wpływu k. 222)

W dniu 21 sierpnia 2008 r. powodowie zawarli z S.S. przedwstępną umowę sprzedaży swojego mieszkania, tj. lokalu nr (...), pod warunkiem, że pozwany Bank wyda dokument przyrzekający wydanie oświadczenia o zwolnieniu tej nieruchomości od obciążenia hipoteką na rzecz pozwanego lub wyda oświadczenie o jej zwolnieniu od obciążenia hipoteką, uzgadniając że zawarcie umowy przyrzeczonej nastąpi w terminie do dnia 15 października 2008 r.

Kupująca zapłaciła powodom, tytułem zaliczki na poczet ceny, kwotę 150.000 zł.

(kopia aktu notarialnego k. 38-42)

W dniu 23 sierpnia 2008 r. powodowie zawarli z D. i A. małżonkami Z. przedwstępną umowę sprzedaży, na mocy której zobowiązali się w terminie do dnia 30 listopada 2008 r., przedłużonym aneksem do dnia 28 lutego 2009 r., kupić w formie aktu notarialnego lokal nr (...). Powodowie przekazali sprzedającym zadatek w łącznej wysokości 30.000 zł, przy czym ustalono, że w przypadku niewykonania umowy przez powodów zadatek przepada na rzecz sprzedających.

(kopie umowy i aneksu k. 33-37)

Pozwany, w odpowiedzi na pismo powodów dotyczące wykreślenia hipoteki ustanowionej na nieruchomości lokalowej nr (...), w piśmie z dnia 27

sierpnia 2008 r. wyraził zgodę na wykreślenie tej hipoteki pod warunkiem spłaty części kredytu w wysokości 107.948,11 CHF, oświadczając że propozycja powyższa obowiązywać będzie do dnia 27 września 2008 r.

(kopia pisma k. 43)

Powodowie nie spełnili tego warunku i w swoich kolejnych pismach występowali o obniżenie wysokości kredytu za wykreślenie hipoteki, przy czym kolejne propozycje pozwanego nie zostały zaakceptowane przez powodów i nie doszło do oczekiwanego przez nich wykreślenia hipoteki ustanowionej na nieruchomości nr (...).

(niesporne)

Powodowie następnie zaproponowali pozwanemu „przeniesienie” hipoteki z nieruchomości nr (...) na nieruchomość nr (...), przy czym pozwany nie zgodził się na tą propozycję, podnosząc że powodowie musieliby być właścicielami nieruchomości lokalowej nr (...).

(niesporne, kopia pisma pozwanego k. 47)

Powodowie nigdy nie uzyskali od pozwanego zapewnień w zakresie zmiany sposobu zabezpieczenia kredytu na warunkach powodów.

(zeznania świadków: M.T. k. 285-287, W. W. k. 368-372, E. J. k. 365-368,
J. F. k. 521-532)

U pozwanego nie obowiązują żadne sformalizowane procedury w zakresie zmiany sposobów zabezpieczenia umów kredytu, a decyzje podejmowane są indywidualnie po rozpatrzeniu danego wniosku, z uwzględnieniem interesu pozwanego.

(zeznania świadków: M.T. k. 285-287, W.W. k. 368-372, E.J. k. 365-368,
J. F. k. 521-532)

Przyrzeczone umowy sprzedaży, do zawarcia których zobowiązali się powodowie nie doszły do skutku, gdyż powodowie nie uzyskali zmiany sposobu zabezpieczenia kredytu, w związku z czym przepadł na rzecz małżonków Z. zadatek w wysokości 30.000 zł, zaś S.S. powodowie zwrócili jedynie część zaliczki w kwocie 125.000 zł, zaś co do pozostałej części, S.S. wystąpiła przeciwko powodom na drogę sądową.

(niesporne)

Pozwany zaniżył całkowity koszt kredytu (CKK), bowiem wynosił on na chwilę zawarcia między stronami umowy kredytu 706.308,44 zł (bez uwzględnienia różnic kursowych), zaniżona została również rzeczywista roczna stopa oprocentowania (RRSO), bowiem wynosiła ona 5,46 %.

(opinia biegłego P.W. k. 621-634)

Gdyby powodowie znali powyższe dane, nie zawarliby z pozwanym umowy kredytu.

(zeznania powodów k. 708-710)

Jeszcze przed uzyskaniem prywatnych ekspertyz, powodowie wiedzieli, że CKK został zaniżony, natomiast co do RRSO mieli już sygnały że został źle wyliczony.

(wyjaśnienia powoda k. 284 potwierdzone zeznaniami k. 708, pismo powodów k. 307-309)

W piśmie z dnia 26 stycznia 2009 r., doręczonym pozwanemu w dniu 29 stycznia 2009 r. powodowie uchyłili się od skutków prawnych oświadczeń woli zawartych w umowie kredytu z powodu wprowadzenia w błąd co do warunków zmiany zabezpieczenia kredytu i „bezproblemowego przeniesienia” hipoteki.

(kopia oświadczenia k. 28-29)

W piśmie z dnia 15 września 2009 r., doręczonym pozwanemu w dniu 30 września 2009 r., powodowie po raz drugi uchyłili się od skutków prawnych oświadczeń woli zawartych w umowie kredytu, złożonych pod wpływem błędu i podstępnie na skutek podania zaniżonych wysokości CKK i RRSO, o czym powodowie dowiedzieli się w grudniu 2008 r.

(pismo powodów k. 307-309)

Pozwany działa obecnie pod firmą: (...)Bank S.A. w W. (...)

(pismo pozwanego wraz z kopią odpisu z Rejestru Przedsiębiorców k. 480-487)

Sąd uznał prywatne ekspertyzy złożone przez powodów li tylko za wyjaśnienia (twierdzenia) powodów, niepodlegające ocenie jako dowód z opinii biegłego (*vide* wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2001 r. w sprawie I PKN 468/00, OSNAP 2003/8/197 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2003 r. w sprawie I PK 566/02, publ. Legalis), zaś zeznania świadka M.C. , autora owych ekspertyz uznał jako pozbawione mocy dowodowej.

Na rozprawie w dniu 16 grudnia 2009 r. Sąd udzielił obu stronom, reprezentowanym przez profesjonalnych pełnomocników, 7-dniowego terminu do zgłoszenia wszystkich twierdzeń, zarzutów i dowodów pod rygorem pominięcia (protokół rozprawy k. 419). Zakreślony termin upłynął zatem w dniu 23 grudnia 2009 r i Sąd oddalił na podstawie art. 217 § 2 k.p.c. wnioski dowodowe zgłoszone przez powodów po tym terminie jako sprekludowane i zmierzające do przewlekania postępowania. Podnieść jednocześnie należy, że powodowie nie wykazali, że wniosków złożonych po powyższym terminie nie mogli złożyć wcześniej, jak też że potrzeba ich powołania wynikała dopiero później. Poza tym sprekludowane wnioski dowodowe powodów zostały powołane na okoliczności niemające dla sprawy istotnego znaczenia (art. 227 k.p.c.).

Sąd nie dał wiary twierdzeniom powodów odnośnie otrzymania od pozwanego wiążących obietnic (zapewnień), że uzyskają zmianę zabezpieczenia kredytu na warunkach ustalonych przez samych powodów, są one bowiem sprzeczne z całym pozostałym materiałem dowodowym, zarówno z zeznaniami pośrednika M.W. (k. 368-370), jak też z zeznaniami pracowników pozwanego, którzy w sposób logiczny wyjaśnili, że decyzje w zakresie zmiany sposobu zabezpieczenia były zawsze podejmowane po szczegółowej analizie proponowanej zmiany sposobu zabezpieczenia, z uwzględnieniem interesu pozwanego Banku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo o ustalenie nieważności umowy zasługuje na uwzględnienie.

Z uwagi na wysokość kredytu, umowa zawarta przez strony nie podlegała co prawda reżimowi ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. Nr. 100, poz. 1081 ze zm.), jednakże – skoro pozwany zdecydował się podać powodowi wysokość CKK i RRSO – to jako profesjonalista w branży bankowej, zobowiązany w tych stosunkach do podwyższonej staranności, po myśli art. 355 § 2 k.c., mógł i powinien podać rzeczywiste, a nie zaniżone, bardzo ważne „parametry” umowy, którą z pozwanym zawarłi powodowie (osoby fizyczne), mogący zasadnie spodziewać się precyzyjnych i prawidłowych informacji w tym zakresie.

Twierdzenia pozwanego, że wysokość CKK i RRSO zostały podane jedynie „orientacyjnie” nie mogą uzasadniać zaniżenia tych wskaźników, inna byłaby sytuacja, gdyby w umowie zastrzeżono wyraźnie, że owe wysokości podaje się np. „w przybliżeniu”, co i tak świadczyłoby o braku profesjonalizmu ze strony takiej instytucji finansowej.

Jest oczywiste, że zarówno koszt kredytu, jak i jego oprocentowanie, to najważniejsze dla klienta banku elementy zawieranej umowy kredytu i to one decydują, czy klient decyduje się zawrzeć umowę na warunkach proponowanych przez bank.

Sąd, ustalając CKK nie wziął pod uwagę kontrowersyjnych różnic kursowych, ale i tak pozwany zaniżył CKK o ok. 8,5 % (podał w umowie 644.402,10 zł, natomiast wynosił on 706.308,44 zł), zaś RRSO zaniżył o ok. 5,26 %.

W tych okolicznościach, uznać należy, że powodowie, zawierając z pozwanym umowę kredytu działali pod wpływem błędu co do treści czynności prawnej, a błąd ten wywołał pozwany (art. 84 § 1 k.c.).

Błąd ten jest błędem istotnym w rozumieniu art. 84 § 2 k.c., bowiem gdyby powodowie znali rzeczywiste wysokości CKK i RRSO, tj. nie działali pod wpływem błędu i oceniali sprawę rozsądnie, nie złożyliby oświadczeń woli o treści znajdującej się w umowie kredytu; świadczy o tym to, że błąd dotyczył najważniejszych dla klientów Banku składników umowy, zaś ich zaniżenie, zwłaszcza CKK, było znaczne.

W tej sytuacji, zgodnie z art. 84 § 1 zdanie 1 k.c. powodowie byli legitymowani do uchylenia się od skutków prawnych swoich oświadczeń woli.

Powodowie podali, że wykryli tenże błąd w grudniu 2008 r., zaś Sąd uznał tę okoliczność za przyznaną w trybie art. 230 k.p.c.

Skoro oświadczenie, o którym mowa w art. 88 § 1 k.c. dotarło do pozwanego w dniu 30 września 2009 r., to powodowie dochowali rocznego terminu przewidzianego w art. 88 § 2 k.c.

Brak jest natomiast jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, aby pozwany wywołał błąd podstępnie (art. 86 § 1 k.c.).

Zatem, powodowie skutecznie uchyliłi się od skutków prawnych swoich oświadczeń woli, co czyni umowę kredytu zawartą z pozwanym za nieważną *ex tunc*, zaś świadczenie spełnione w wykonaniu takiej umowy jest świadczeniem nienależnym (art. 410 § 2 k.c.), a podstawą żądania zwrotu świadczenia są przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu w związku z art. 410 § 1 k.c. (*vide* uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 1998 r. w sprawie III CKN 372/97, publ. Legalis).

Skutkiem ustalenia nieważności umowy nie jest natomiast uprawnienie strony, która uchyliła się od skutków prawnych swojego oświadczenia woli do żądania ustalenia w trybie art. 189 k.p.c., czy też zobowiązania do złożenia oświadczenia woli w trybie art. 64 k.c. w zw. z art. 1047 k.p.c., bowiem podstawą roszczenia nie może być sam art. 64 k.c., ale określona norma prawa materialnego, nakładająca na stronę pozwaną obowiązek złożenia oświadczenia woli o treści żądanej przez powoda. Do wykreślenia hipotek władny jest natomiast właściwy sąd wieczystoksięgowy.

Z tych też względów, Sąd orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku, oddalając żądania powodów o ustalenie wysokości ich zobowiązania wobec pozwanego oraz o zobowiązanie do złożenia oświadczeń woli.

Określenie skutków nieważności umowy kredytu wykraczało poza zakres kognicji Sądu Okręgowego w rozpoznawanej sprawie, skoro żadna ze stron nie wystąpiła z żądaniem zasądzenia świadczenia.

Twierdzenia powodów w zakresie obietnic ze strony pozwanego o zmianie sposobu zabezpieczenia po zawarciu umowy kredytu oraz „bezproblemowym” przeniesieniu hipoteki, z przedstawionych wcześniej względów, nie zasługują na wiarę.

Co do zasady, kwestie związane ze zmianą sposobu zabezpieczenia po zawarciu umowy nie należą do „treści czynności prawnej” (art. 84 § 1 k.c.), zaś oczekiwania powodów w tym zakresie należą do sfery motywacyjnej czynności prawnej i stanowią pobudkę, co nie stanowi błędu dotyczącego treści umowy (*vide* wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24 września 2002 r. w sprawie I ACa 271/02, OSA 2004/1/1). Przywołać można w tym miejscu nadto wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 1997 r. w sprawie I CKN 91/97, publ. Legalis, w którym Sąd ten trafnie zwrócił uwagę, że błąd nie odnosi się do sfery motywacyjnej i dotyczyć musi stanu istniejącego w momencie zawierania umowy, nie zaś okoliczności, które nastąpiły w toku wykonywania umowy, doprowadzając stronę do przekonania, że decyzja o jej zawarciu była błędna.

Co do roszczeń odszkodowawczych, nie zasługują one na uwzględnienie w żadnej części.

Gdy chodzi o owe roszczenia, związane z niedojściem do skutku przyrzeczonych umów sprzedaży, to brak jest jakiegokolwiek związku

przyczynowego pomiędzy działaniami pozwanego a niedojściem do skutku tychże umów.

Powodowie przed uzyskaniem stanowiska Banku pochapnie i przedwcześnie zawarli umowy przedwstępne, pomimo że zgodnie z § 21 ust. 6 umowy kredytu, zdawali sobie sprawę że zbycie nieruchomości stanowiącej przedmiot zabezpieczenia hipotecznego wywoła skutek w postaci obowiązku natychmiastowej spłaty całego zadłużenia kredytowego.

W tych okolicznościach zdecydowali się zawrzeć z S.S. umowę przedwstępną sprzedaży nieruchomości, pod warunkiem zwolnienia lokalu nr (...) od obciążenia hipoteką, nie dysponując zgodą Banku na rezygnację z tego sposobu zabezpieczenia.

Analogicznie ocenić należy umowę przedwstępną zawartą z małżonkami Z., natomiast nie sposób postawić pozwanemu Bankowi żadnego zarzutu w zakresie sposobu załatwiania wniosków powodów o zmianę sposobu zabezpieczenia i „przeniesienie” hipotek.

Powodowie bezzasadnie założyli, że pozwany zaakceptuje bez zastrzeżeń ich propozycje w powyższym zakresie, przy czym decyzje w tym przedmiocie należały wyłącznie do pozwanego, który w sposób racjonalny i logiczny wyjaśnił swoje stanowisko.

Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko pozwanego, iż to powodowie wyłącznie swoim zachowaniem wyrządzili sobie szkodę, za którą pozwany nie ponosi żadnej odpowiedzialności.

W tym stanie rzeczy, brak jest po stronie pozwanej podstaw odpowiedzialności odszkodowawczej z art. 415 k.c., czy też art. 471 k.c.

Co do żądania zasądzenia zwrotu kosztów prywatnych ekspertyz, po pierwsze podnieść należy, że wydatki z tego tytułu nie były konieczne i niezbędne, skoro powodowie sami podali, że już przed sporządzeniem pierwszej ekspertyzy wiedzieli, że CKK i RRSO były zaniżone, pod drugie – wydatki z tego tytułu nie zostały udowodnione, bowiem jedyny „rachunek” został złożony nie tylko po terminie prekluzyjnym do zgłoszenia wszystkich wniosków, ale już po zamknięciu rozprawy(art.217§1 k.p.c.).

Co do żądania zasądzenia zadośćuczynienia, stosowanie tej instytucji do odpowiedzialności kontraktowej nie znajduje uzasadnienia.

Ustawodawca przewidział możliwość zasądzenia zadośćuczynienia w przypadkach określonych w art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. oraz w art. 448 k.c. Nie ma najmniejszych wątpliwości że w realiach rozpoznawanej sprawy nie zachodzą sytuacje wymienione w art. 444 § 1 k.c., natomiast powodowie nie wykazali, aby pozwany w sposób bezprawny naruszył ich dobra osobiste. Domaganie się zadośćuczynienia za utracone korzyści również nie znajduje żadnej podstawy prawnej. Na marginesie podnieść należy, że powodowie nie wykazali również ,aby utracili jakieś korzyści z winy pozwanego.

Z tych wszystkich względów, żądanie zasądzenia odszkodowania i zadośćuczynienia podlegało oddaleniu w całości.

Ograniczenie przez powodów żądań Sądu należało potraktować jako częściowe cofnięcie pozwu, jednakże z cofnięciem tym nie było połączone zrzeczenie się roszczenia, ani pozwany nie wyraził zgody na to cofnięcie, w związku z czym brak było podstaw do umorzenia postępowania w „ograniczonym” zakresie(art.203§1 k.p.c. i art.355§1 k.p.c.)

Zważywszy, iż żądania pozwu zostały uwzględnione jedynie częściowo, Sąd na podstawie art. 100 zdanie 1 k.p.c. dokonał wzajemnego zniesienia między stronami kosztów zastępstwa procesowego.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.). Na koszty te składa się opłata od pozwu (9.367 zł) oraz wydatki tymczasowo poniesione w toku procesu na wynagrodzenie biegłego przez Skarb Państwa – Sąd Okręgowy w Ł. (1.830 zł). Sąd, rozdzielając stosunkowo koszty sądowe między stronami, nakazał ściągnąć od każdej z nich po połowie nieuiszczonych kosztów sądowych.